

Eu și Barnaba

Verset călăuzitor: 1 Corinteni 9.6

În 1 Corinteni 9.6 este o remarcă a apostolului Pavel peste care noi trecem ușor cu vederea:

1 Corinteni 9.6: Ori numai eu și Barnaba nu avem dreptul să nu lucrăm?

Pavel a trebuit să se apere față de corinteni din cauza învinovățirilor false. Veniseră predicatori în Corint, care discreditau funcția lui de apostol. Ei aveau ceva de criticat cu privire la *chemarea sa*: el nu făcea parte din cei „doisprezece”, pe care Domnul i-a ales ca apostoli în timpul vieții Sale pe pământ. De asemenea el nu era unul care să fi fost ales în mod deosebit prin sort, cum a fost Matia. Și în ceea ce privește *felul lui de lucru*, Pavel s-a remarcat prin aceea, că el nu a primit ajutor, ci și-a câștigat existența cu propriile mâini.

În ceea ce privește prima acuzare, Pavel se poate referi la faptul că el a văzut pe Domnul. El a fost chemat prin Domnul glorificat (compară cu 1 Corinteni 9.1). În ceea ce privește punctul al doilea, el pune întrebarea, dacă el sau Barnaba ar fi singurii care nu ar fi avut dreptul să nu lucreze. El ar fi avut dreptul la fel ca și ceilalți, însă el nu s-a folosit de dreptul acesta.

Până aici intenția apostolului este clară. Însă este mai mult decât atât. Ceea ce mă interesează pe mine este faptul că apostolul se numește dintr-o suflare pe sine împreună cu Barnaba – „eu și Barnaba”. Nu amintesc aceasta pentru că el se pune pe sine mai întâi, ceea ce noi în limbajul nostru am considera lipsă de politețe; în timpul acela era foarte uzual așa ceva. Nu, ci este vorba de faptul că în afară de sine el dă exemplu și pe Barnaba. Dar acesta nici nu mai era la el?! Știm că după prima călătorie misionară au fost diferențe de păreri între Pavel și Barnaba, dacă să-l ia sau nu pe Marcu cu ei în a doua călătorie misionară. Barnaba era pentru, Pavel era împotriva. Aceasta a condus la o îndepărtare unul de altul a celor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Pavel ia cu sine pe Sila în a doua călătorie misionară, și după câte știm Barnaba nu a mai fost niciodată însoțitor al lui în călătorie.

Deci menționarea lui Barnaba este ciudată, căci Pavel nu era cu Barnaba în Corint, ci împreună cu Sila. Este deci vorba de două lucruri, și anume:

- a) *că* Pavel menționează pe Barnaba și
- b) *de ce* îl menționează el pe Barnaba.

Să începem cu punctul al doilea: se pune întrebarea, dacă Sila putea fi menționat ca model. Noi nu știm dacă acesta, ca Pavel și Barnaba, s-a îngrijit de propria întreținere. S-ar putea ca Pavel să fi îngrijit de el (Faptele apostolilor 20.34). Dar s-ar putea și că Barnaba era mai bine cunoscut în Corint decât Sila și era un om la care se privea cu respect.

Însă acum revenim la faptul *că* Pavel menționează pe însoțitorul lui de odinioară. El îl menționează în epistolele sale numai de două ori, și anume aici și în Coloseni 4.10; însă acolo

numai indirect ca o informație referitoare la Marcu. În sine, chiar și o menționare indirectă este un lucru frumos. Pavel nu-l pune sub tăcere pe Barnaba! Deducem din această menționare și din faptul că Marcu era un împreună-lucrător al lui Pavel, că relația între Pavel și Barnaba a ajuns din nou în ordine, chiar dacă fiecare din ei mergea mai departe pe drumul lui. În cele din urmă lucrarea împreună nu trebuie să dureze tot timpul. Însă menționarea din 1 Corinteni 9 este la fel de importantă în privința aceasta. Pavel ar fi putut să se menționeze numai pe sine, și să nu spună nimic despre Barnaba. Însă el nu face așa. În afară de aceasta, din remarca lui rezultă că el îl recunoaște în continuare pe Barnaba ca slujitor al Domnului. Este o pagubă că la timpul lor a avut loc o îndepărtare între cei doi bărbați. Aceasta ne arată că și bărbații mari ai lui Dumnezeu pot eșua în anumite situații. Pe de altă parte este încurajator și instructiv să se afle că nu a persistat o „amărăciune”, ci că Pavel îl menționează pe Barnaba ca model și evident îl prețuiește în lucrarea lui. Deci noi nu avem voie să trecem repede peste 1 Corinteni 9.6.

Titlul original: „Ich und Barnabas“
din *Hilfe und Nahrung*, Editura Ernst-Paulus-Verlag, Anul. 27, 1988, pag. 15–18